

Ratni stroj protiv Carstva

Gerald Raunig

Prijevod: Boris Buden

U okruzu protesta protiv reakcionarne austrijske vlade [1] na prijelazu devedeset devete u dvije tisućite, stvoren je razgranat sklop platformi umjetničkog otpora [2] koje su provele niz akcija [3] na širokom prostoru između komunikacijske gerile i alternativnog informiranja. Nakon par mjeseci od svog tog sarolikog i hiperaktivnog mnoštva nije preostalo gotovo ništa. Tu činjenicu međutim ne moramo shvatiti kao nužno negativnu. Magična riječ ovdje je - transformacija. Kao što već protesti dvije tisućite nisu dosli ni iz čega, nego su se nadovezali na scenu intervencionističke umjetnosti devedesetih [4], tako su i iskustva subjekata i struktura iz te godine ponovo primijenjena u drugim kontekstima. Kako više nije imalo smisla napadati radikalni desni populizam na razini nacionalne države, umjetnicki se aktivizam sve više senzibilizirao za novo zariste globalnih protesta, protiv rezima granica na primjer, ili za prava migrantkinja i migranata. [5]

Ovdje, u kontekstu globalnog protestnog pokreta, izgleda da je umjetničko-politička praksa napokon ostavila za sobom dihotomiju umjetnosti i aktivizma. Aktivistkinje i aktivisti nisu išli za tim da svojim akcijama postignu nešto na umjetničkom polju odnosno proizvedu nekekeve razlikovne učinke. Pa ipak, radili su s metodama i strategijama koje su uzete iz povijesti umjetnosti i/ili su primjenjivane odnosno primjenjuju se u aktualnoj umjetničkoj praksi. Same akcije stvaraju tako jedan novi teren koji nije dio ni umjetničkog ni političkog polja u uzem smislu.

Ta nova praksa na novom terenu ne može se ni analizirati ni kritizirati pomoću starih kategorija kao što su primjerice Site Specificity, kritika institucija, interakcija/participacija ili čak sasvim starim kategorijama kao autorstvo, aura ili djelo. Očigledno je da se upravo iz spomenute prakse moraju razviti nove kategorije kako bi se doslo do adekvatne spoznaje. Ovdje ćemo to pokušati na jednom primjeru i na tri pojma koji su - u skladu s praksom koju istražujemo - uzeti prije iz političke teorije nego iz estetike.

Spomenuti primjer je slučaj *VolxTheaterKarawane*: inicijativa koja je u dugim virtualnim i realnim diskusijama pripremljena u proljeće 2001., koja je u junu krenula na put iz Beca, i nastavila se akcijama na granicnom prijelazu Nickelsdorf, u okviru protesta protiv sastanka na vrhu Svjetskog ekonomskog foruma u Salzburgu, granicnom kampu u Lendavi (Hrvatska/Madžarska), pred jednim logorom za ekstradiciju u Ljubljani i napokon na rubu sastanka G-8 u Genovi, na kraju kojeg je talijanska policija uhapsila i četiri tjedna držala članove karavane u zatvoru. [6]

Tri pojma uzeta su iz arsenala teoretičara Gillesa Deleuzea i Félixia Guattarija: *Nomadizam, ratni stroj i mikropolitika granice*.

Figura nomada danas ima sasvim neodređen okus. Tako su osamdesetih različite grupe surfera, tehnoglabzenika/ka, net-umjetnica/ka nekritički pobrkale Deleuze/Guattarijev pojam nomadskoga s dobroslovesnom kicastom metaforom i poistovjetile sebe i svoje aktivnosti s njim. Pojam ipak valja u njegovom Deleuzovskom kontekstu zaštititi od takvih himni slobodi, kretanju ili internetu kao ultimativnoj demokratizaciji: nomadizam je prvo prekaran, drugo, ofanzivan i treće, na granici.

Nomadsko je dakle prekarium, nešto što postoji tako da se uvijek može opozvati, što u svakom trenutku može zakazati, ili, rečeno teorijski uzvisenije: konstitutivna razlika cilja i posljedica. Prekarnost, djelovanje u prekarom kontekstu uvijek je nomadskoga.

Taj nomadski prekarium lako se može demonstrirati na borbi *VolxTheaterKarawane* za odgovarajuću organizacijsku formu, ili bolje: *s njom*, naime s kolektivom. Iskustva s kolektivnim planiranjem u zamornim sastancima i s provođenjem kolektivnih akcija uvijek su iznova dokazali da ono već implicitno povlači za sobom razbijanje kolektiva. S pokušajem da se sudionici Karavene ne ogranice samo na bečku ili austrijsku scenu, odnosno da se po mogućnosti realiziraju transnacionalno, pojavila se još jedna teskoca: različiti jezici.

Treći i u kontekstu teme prekarnosti najvažniji aspekt sastoji se ipak u naravi forme karavane same: nomadsko kretanje stvara prekarnost jer kolektiv - uostalom u suprotnosti s dosadašnjom predodžbom nomadskog - kreće nepoznatim putevima, dolazi na mjesta koja uopće ne poznaje i ondje biva prisiljen donositi odluke koje ekstremno reduciraju - ni ne prepoznatu - kompleksnost: *VolxTheaterKarawane* je kao kolektiv u pokretu prisiljen bez prestanka regulirati te nivoe prekarnosti.

S početkom devedesetih došlo je do nove renesanse nomadskog koje je tako na primjer poslužilo Michaelu Hardtu i Antoniu Negriju kao ključni pojam u njihovome *Empireu*. [7] Javlja se ponovo u tom eksplicitno političkom kontekstu figura nomada zadobija bez sumnje sasvim drugu kvalitetu nego u kontekstu nesporazuma iz osamdesetih. Kao što se u *Empireu* zapravo pod pojmom nomadizma mijesaju kretanja putujućih intelektualaca i političkih izbjeglica, tako općenito dolazi do konceptualnog isprepletanja dobrovoljne i prisilne migracije. To nužno završava u neumjerenom procjenjivanju subjekata migracije koji time istodobno bivaju uzdignuti u najvažniju suprotnost svemogućom "Empireu".

Kod Deleuze/Guattarija nasuprot molarnoj liniji moći stoje odmah dvije linije: molekularna linija ili linija migranata kao i linija bijega, loma ili nomadska linija. [8] To odgovara nužnom razlikovanju prisilne migracije, bijega s jednog mjesta na drugo, gdje postoji nada da će se čovjek negdje ponovo skrasiti, s jedne strane i ofenzivne nomadske prakse s druge. Linija migranata povezuje dvije točke, vodi od jedne k drugoj, od deteritorijalizacije do reteritorijalizacije. Nomadska linija, naprotiv, je linija bijega koja između točaka ubrzava kretanje deteritorijalizacije do jednog strujanja, jednog odlučnog kretanja koje nema ništa zajedničko s bijegom u dosadašnjem smislu. Bježati, da, ali u bijegu tražiti oružje.

Obilježje te nomadske linije, te linije bijega, je ofenziva. Što međutim znači ofenziva u jednom svijetu koji prema Deleuze/Guattariju, kao i prema Hardt/Negriju, prijete potonuti u jedno jedino sveobuhvatno opće mjesto kritike globalizacije: *Moc je posvuda i istodobno nigdje*. Njezini mehanizmi funkcioniraju bez središta i bez svakog upravljanja. To što oba para autora kao odgovor na tu situaciju u kojoj se moć više ne može predoditi kao nešto izvanjsko, i što se prije svega u *Empireu* uvijek iznova propovijeda, jest: ako mehanizmi moći funkcioniraju bez središta i bez središnjeg upravljanja, moralo bi biti moguće napasti ih iz svakog mjesta, iz svakog lokalnog konteksta. [9]

Kolikogod ta teza bila rasvjetljujuća i privlačna, toliko ostaje ona ipak proizvoljna i neodređena, dok je god nejasno tko ili što bi tu zapravo trebalo biti napadnuto. Kako je to "biti protiv na svakom mjestu" s jedne strane dvoznačno, naime, kao mogućnost da se na svakom mjestu bude protiv, ali i kao nužnost da se na svakom mjestu mora biti protiv, tako s druge strane postoje mjesta koja takvo protivljenje više zaslužuju nego neka druga. A ta mjesta moraju također biti tražena, posjećena, zaskočena, sasvim u suprotnosti s Deleuzovskom formulom da je nomad *onaj* koji se zapravo ne kreće. [10]

Intenzivno putovanje na mjestu, to pregnantno sjeciste između Kanta i Deleuzea postalo je suvisno. Onaj legendarni Kantov sindrom fiksacije za mjesto boravka, za njegov Königsberg koji nikako nije htio napustiti, Deleuzeovo inzistiranje na nekretanju nomada, sve to je danas prosječna, naskroz normalizirana svakidasnjica. Upravo s obzirom na tu normalnost, danas je nužno suprotstaviti mehanizmima društvene informacije i kontrole takvu praksu koja se jednako kao i deteritorijalizirana strujanja kapitala neće dati fiksirati za jedno mjesto, pretvoriti ga u mjesto stalnog boravka, koja će međutim, u razlici spram kapitala, bez prestanka stvarati nekontrolirane i samoodređene linije loma. I tu se krećemo u susjedstvu umjetničko političkih

intevencija u okviru globalnih protesta s njihovim naglasavanjem spontane akcije, taktickim napadima i brzim prilagodjavanjem na novu situaciju, s njihovim linijama bijega u i kroz nomadski prostor.

VolxTheaterKarawane djeluje takodjer na jednoj liniji bijega, ona napada, ofenzivna je, ukratko: ratni stroj u Deleuzeovskom smislu. To nipošto ne znaci pripisati joj poseban oblik nasilnosti. Naprotiv, ratni stroj nadilazi diskurs nasilja i terora, on je upravo onaj stroj koji nastupa protiv nasilnosti drzavnog aparata, protiv poretka reprezentacije. Upravo suprotno, drzavni aparat pokusava ono nepredstavljivo prisilno stjerati pod moc reprezentacije, primjerice iz karavane napraviti Black Block: Upravo tim mehanizmima reprezentacije suprtstavlja se ratni stroj ili, rijecima Hardt/Negrija, militant koji ponovo otkriva ne reprezentativnu djelatnost, nego djelatnost koja konstituira. [11]

Kada je dakle rijec o tomu, da se uspiju locirati mjesta moci koja nestaju iz zona vidljivosti, granica zadobija vaznu funkciju. Pritom nije rijec o granici kao metafori, nego o konkretnim granicnim linijama kao sto su - vec prema stajalistu - granice nacionalne drzave, ili unutarnje granice "Empire-a"; odnosno takodjer druge granicne linije drzavnog aparata, kao policijske linije koje su svojim akcijama probijali i koje ce probijati Tute Bianche, Pink-Silver Blocks, ili u Austriji Performing Resistance. [12]

U okviru granicnog kampa u Lendavi na primjer Karavana je, pretezito oz pomoc sredstava nevidljivog teatra i iritacije, istrazivala prostor nicije zemlje izmedju pograncnih postaja. U svojoj akciji na granicnom mostu, na nicijoj zemlji izmedju madjarskih i hrvatskih granicnih postaja, aktivistice i aktivisti u narancastim overallima i UN-uniformama podigli su novu granicnu postaju, zaustavljali su automobile i dijelili vozacicama i vozacima Noborder-putovnice i letke. Tu je rijec manje o prekoracenju, probijanju, ukidanju granica, kao sto sugerira slogan karavane *No Border!*, a vise o necemu naizgled suprotnome: podizanju novih granicnih postaja na nicijoj zemlji, cime se apsolutnim granicama nacionalne drzave suprotstavlja oscilirajuci, nomadski granicni prostor. [13]

Takvim oblicima "Mikropolitike Granice" (Guattari) razlicite prakticke aktivnosti u okviru globalnog protesta napustaju neodredjenu formulu "vertikalnog napada na virtualne centre moci" za koje pretpotavljamo da se nalaze svugdje i nigdje. Ovdje je daleko vise rijec o cinjenju vidljivim, o konkretnom napadu na virtualnost, o probijanju ustoliceh granicnih linija, ali ujedno i o iskusavanju eksperimentalnih formi kolektivne organizacije. To je ono sto cini ratni stroj: napad na drzavni aparat povezan je sa stalnim trazanjem alternativa ili, jos jednom parafrazirajuci Negrija i Hardta: otpor, ustanak i konstituirajuca moc teku u jednom nerazlucivom procesu.

[1] Usp. <http://www.eicpcp.net/diskurs/d04/index.html>

[2] Usp. www.gettoattack.net, www.volkstanz.net, performing resistance, itd.

[3] Usp. Gerald Raunig, Wien Feber Null. Eine Ästhetik des Widerstands, Wien 2000.

[4] Usp. Gerald Raunig, Charon. Eine Ästhetik der Grenzüberschreitung, Wien 1999; Holger Kube Ventura, Politische Kunst Begriffe in den 1990er Jahren im deutschsprachigen Raum, Wien 2002.

[5] Usp. <http://www.wwp.at/>, <http://www.noborder.org>, <http://www.dsec.info>

[6] Usp - <http://www.no-racism.net/nobordertour>

[7] Usp. Michael Hardt, Antonio Negri, Empire. Die neue Weltordnung, Frankfurt/New York 2002, posebno str. 222-226.

[8] Usp. Gilles Deleuze / Clarie Parnet, Dialoge, Frankfurt/Main 1980, str. 147 i dalje.

[9] Usp. Gilles Deleuze / Félix Guattari, Tausend Plateaus, Berlin 1992, str. 583; Michael Hardt, Antonio Negri, Empire. Die neue Weltordnung, Frankfurt/New York 2002, S. 223: "Wenn es also keinen Ort mehr gibt, der als Außen gelten kann, so müssen wir an jedem Ort dagegen sein." ("Kada vise nema tog mjesta koje bi moglo vaziti kao ono izvanjsko, moramo onda na svakom mejstu biti protiv.")

[10] Usp. Gilles Deleuze / Félix Guattari, Tausend Plateaus, Berlin 1992, str. 524.

[11] Usp. Gilles Deleuze / Félix Guattari, Tausend Plateaus, Berlin 1992, str. 578; Michael Hardt, Antonio Negri, Empire. Die neue Weltordnung, Frankfurt/New York 2002, str. 419.

[12] Usp. Gerald Raunig, Wien Feber Null. Eine Ästhetik des Widerstands, Wien 2000, str. 40-45.

[13] Usp. Moj koncept "Spacing the Line", na primjer Gerald Raunig, *Spacing the Lines*. Konflikt statt Harmonie. Differenz statt Identität. Struktur statt Hilfe, u: Eva Sturm/Stella Rollig (Izd.), Dürfen die das? Kunst als sozialer Raum, Wien 2002, str. 118-127.